

Pateicības stunda DACVG

Dažus gadus pēc Draudzīgā Aicinājuma idejas atdzimšanas, ģimnāzijas jaunuzņemtie 7.un 10.klašu skolēni uz īpašu Pateicības stundu aicināja savus mīļos skolotājus no iepriekšējām skolām. Tā gadu gaitā izveidojās tradīcija, kura šogad jau 23. reizi Draudzīgā Aicinājuma Cēsu Valsts ģimnāzijā no dažādām skolām pulcināja skolotājus, kurus ar lielu sirsnību un pateicību atceras skolēni.

Gatavošanās Pateicības stundai vienmēr izvēršas par interesantu, aizraujošu procesu ne tikai skolēniem, bet arī skolotājiem: latviešu valodas stundās skolēni raksta vēstules saviem mīļajiem skolotājiem, jo ne vienmēr ikdienas skrējienā viens otram atceramies vai uzdrošināmies pateikt sirsnīgus vārdus. Nereti tas vieglāk un pārdomātāk izdodas ar laika distanci; darbmācības stundās top mazas, mīlas, pašu rokām veidotas dāvaniņas; mūzikas un vizuālās mākslas stundās un ārpus tām top svētku dekorācijas, rekvizīti, uzskate un priekšnesumi.

Katru gadu Pateicības stundai ir īpaša tēma, kuru kopā ar skolēniem īsteno kāds skolotājs. Šogad ģimnāzijas matemātikas skolotāja un klases audzinātāja Sanita Baijere kopā ar 7.un 10. klašu skolēniem un kolēģiem lūdza mīļos skolotājus ciemos, aicinādami: “Paņem savus alvas zaldātiņus// Nāc uz manām trepēm spēlēties!”

Svētku gaitā nebija malā sēdētāju un vērotāju: Caur visiem labi zināmo un bieži spēlēto “Rīču-raču” dzelteno, zaļo, sarkano un zilo aplū labirintiem, caur “Mēmā šova”

piedāvājumu daudzveidību, meklējot piemērotāko variantu atbildei; caur šaha melno un balto figūru gājienu gudrību, caur “Cirka” likumotajiem augšup un lejup ceļiem, caur kāršu spēles azartu un lielo “glābēju”, kad spēle piedāvā izlaist uzdevuma pildīšanu, jo : viens, divi, trīs, un tu esi brīvs! Tika rasta atziņa- dzīve ir kā spēle un mēs katrs tajā - spēlētāji. Reizēm tā ir kā šahs, kurā domājam vairākus gājienu uz priekšu; reizēm tā ir kā “Riču- račs”, kur, cīnoties par uzvaru, var kādu nogrūst no ceļa, bet beigās visiem ir jānokļūst mājās; bet varbūt tā ir kā kāršu spēle, kur talkā nāk veiksmē? Bet varbūt tā ir kā bērībā spēlētais “Cirks”? Spēles prieks prasa zinātkāri un balto enerģiju, kas neļauj garīgi izsīkt un sabrukt.

Laiks paskrēja nemanot, kā jau spēles azartā. Nebija akadēmiska stīvuma un saspringuma. Kamīnzālē skanēja smiekli, lietā likti atraktīvi žesti un kustības. Mīļo skolotāju rokās sagūla sirsnībā dāvātie ziedi, vēstulītes un dāvaniņas, ausī iečukstēts kāds iepriekš nepateikts paldies. Bet sarunas vēl turpinājās, malkojot tēju un piekožot pīrāgu.

Un vai tad tāda nav Draudzīgā Aicinājuma idejas zelta stīga, kas vijas cauri laikam un paaudzēm, nenovecojot un katreiz uzplaukstot no jauna: dodot devējs top bagātāks par saņēmēju...